

си Колю и азъ го не видѣхъ. А отъ елхитѣ му се обаждаха познати гласове:

— Ти искаше да ме настигнешъ, — присмиваше му се зайчето. — Можешъ ли ти, глупаво момче, да се мѣришъ съ мене?

— Охо! и мене искаше да хванешъ, ти малко, безкрило момче, — смѣеше се сойката.

— А мене, мене искаше да убиешъ, зло и лошо човѣче.

— Не, не, вие не сте прави! Той е добро дѣте, запѣха червеношийкитѣ. И тѣ запѣха чудни пѣсни за Христа и за малкия, за славния Коля...

А той, цѣлъ въ радостъ, съ възторгъ гледаше украсената гора, слушаше веселитѣ пѣсни...

Но изведнажъ се чу страшенъ ревъ. Гората затрѣщъ, малкитѣ звѣрчета и птичкигѣ се изпокриха.

— Мамо! Мамичко! — изписка Колю. Измежду потъмнитѣ вече ели се зададе огромна, страшна мечка, която се изправи на заднитѣ си грозни крака и съ зинали уста трѣгна срѣщу него.

— Мамичко! Мамичко! — извика още еднажъ той и се впусна да бѣга.

Въ това врѣме пристигна тренѣтъ, който съ шумъ и писъкъ пролетѣ край кантона и пробуди Коля. Той отвори очички, потърка ги съ свититѣ си отъ страхъ юмручета и видѣ майка си, която го милваше усмихната.

— Мамичко, азъ видѣхъ какъ гората посрѣща Христа! Ахъ, какъ чудно горѣха елитѣ, обсипани съ златни и сребърни звѣзди!

Вънъ се изтропа и Колю скочи да посрѣща татка си.

Прѣвелъ Ан. Мандовъ

